

Univerzita Karlova v Praze
Právnická fakulta

**Starší právo z jiného průmyslového vlastnictví jako relativní důvod odmítnutí zápisu
ochranné známky**

Studentská vědecká a odborná činnost

Kategorie: magisterské studium

2013

VI. ročník SVOČ

Autor: Vladimír Lajsek

Konzultant: doc. JUDr. Vladimír Pítra

Čestné prohlášení a souhlas s publikací práce

Prohlašuji, že jsem práci předkládanou do VI. ročníku Studentské vědecké a odborné činnosti (SVOČ) vypracoval samostatně za použití literatury a zdrojů v ní uvedených. Dále prohlašuji, že práce nebyla ani jako celek, ani z podstatné části dříve publikována, obhájena jako součást bakalářské, diplomové, rigorózní nebo jiné studentské kvalifikační práce a nebyla přihlášena do předchozích ročníků SVOČ či jiné soutěže.

Souhlasím s užitím této práce rozšiřováním, rozmnožováním a sdělováním veřejnosti v neomezeném rozsahu pro účely publikace a prezentace PF UK, včetně užití třetími osobami.

V Praze dne 15. 4. 2013

.....

Vladimír Lajsek

Obsah

1. Úvod.....	4
2. Obecně ke staršímu právu z jiného průmyslového vlastnictví.....	5
3. Kolidující průmyslová práva.....	8
3.1 Označení původu a zeměpisná označení	9
3.1.1 Příklad <i>Hořické trubičky</i>	11
3.1.2 Příklad <i>Český med</i>	13
3.1.3 Příklad <i>BUD</i>	13
3.2 Průmyslové vzory	15
3.2.1 Příklad <i>Rajec</i>	15
3.2.2 Příklad <i>Marlenka v. Mařenka</i>	16
4. Mezní průmyslová práva	17
4.1 Obchodní jméno	17
4.1.1 Příklad <i>Orvis cup</i>	19
4.1.2 Příklad <i>ECOBETON Canaba</i>	19
4.2 Nekalá soutěž a obchodní tajemství	20
4.3 Goodwill.....	20
5. Nekolidující průmyslová práva.....	21
5.1 Patenty na vynálezy, užité vzory a SPC	21
5.1.1 Příklad <i>BOTOCEUTICAL</i>	21
5.2 Ochranné známky	22
5.2.1 Příklad <i>TAKOS</i>	22
5.3 Topografie polovodičových výrobků	22
5.4 Odrůdy rostlin	22
5.5 Know-how	23
6. Závěr.....	23

1. Úvod

V případě staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví jako relativního důvodu pro odmítnutí zápisu ochranné známky do rejstříku se můžeme mnohdy setkávat s tím, že ze strany namítajících není účel tohoto ustanovení zcela správně chápán. Obvykle dochází k tomu, že třetí osoba, do jejíchž práv může být případně přihláškou ochranné známky zasaženo, nepoužije tento námitkový důvod podle jeho smyslu. Výjimkou není ani vnímání tohoto ustanovení pouze jako jakési zbytkové klauzule, již je užito v zájmu použití co nejvyššího možného počtu námitek ve prospěch zvýšení šancí na zamítnutí napadené přihlášky. Takové případy však vedou naopak k zamítnutí námitek a následnému potvrzení přihlášky. Proto si předkládaná práce bere za cíl určitou osvětu dané problematiky, aby se napomohlo objasnění účelu daného ustanovení. Bezesporu se totiž jedná o velice důležité ustanovení, jež chrání starší práva z jiného průmyslového vlastnictví třetích osob. Proto by bylo možno konstatovat, že předkládané téma patří mezi vysoce aktuální jevy v daném oboru. Současně lze mít za to, že se jedná o dosud neprobádanou oblast. Nepodařilo se zjistit, zda se někdo danou problematikou v českém právním prostředí dosud zabýval. Předmětem zájmu byly zatím nanejvýš relativní důvody pro odmítnutí zápisu ochranné známky jako celek, popř. jiné dílčí relativní důvody. Naleznout lze i práce o vztahu ochranných známek k některým právům průmyslového vlastnictví – nejčastěji k označení původu nebo k obchodní firmě.¹⁾ Žádná práce se však tématem nezabývala opravdu komplexně, navíc pojednání o vztahu k některým jiným institutům práva průmyslového vlastnictví chybí úplně. Dalším cílem proto bude zkoumání vzájemných vztahů mezi jednotlivými instituty celého práva průmyslového vlastnictví.

Předmětem hlavního zájmu pak bude z výše uvedených důvodů především česká právní úprava, proto bude čerpáno především z děl tuzemských autorů. Současně však budou využity i mezinárodní a komunitární/unijní předpisy, neboť zkoumaná problematika vychází hlavně a především z mezinárodněprávního základu. Důraz bude potom kladen zejména na úpravu hmotněprávní. Cílem je také představit některá stěžejní správní a soudní rozhodnutí k danému ustanovení, jež dosud povětšinou nebyla v žádné odborné stati představena.²⁾

¹⁾ Konkrétní díla viz dále ve výkladu.

²⁾ Na závěr úvodu bych si také rád dovolil vyslovit poděkování V. Pítrovi z Ústavu práva autorského, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty UK v Praze za jeho vstřícný přístup a konzultační vedení této práce, a dále předsedkyni rozkladového senátu ÚPV Z. de Korver za některé cenné připomínky. Jejich

2. Obecně ke staršímu právu z jiného průmyslového vlastnictví

Námitka staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví proti zápisu do rejstříku je uvedena v § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb., kde se stanoví: „[Přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu] *vlastníkem staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví, pokud práva z průmyslového vlastnictví mohou být užíváním přihlášeného označení dotčena*“.³⁾ Před hlavním výkladem dané problematiky je vhodné začít obecným úvodem. Starší právo z jiného průmyslového vlastnictví je tzv. relativním důvodem pro odmítnutí zápisu ochranné známky. Je jedním z námitkových důvodů třetích osob, do jejichž práv by mohlo být případným zápisem ochranné známky do rejstříku zasaženo. Z výše uvedeného ustanovení vyplývají tři základní požadavky:

- a) musí jít o právo se starším datem priority,
- b) lze předpokládat kolizi se starším právem a
- c) musí se jednat o jiný institut práva průmyslového vlastnictví.

Ad a) Prioritou se rozumí datum práva přednosti. Priorita je vůbec pro právo průmyslového vlastnictví charakteristická, neboť oproti jiným právům duševního vlastnictví⁴⁾ nevzniká tvůrčím procesem jedinečný výsledek, ale je možné, aby ke stejnému řešení dospělo více tvůrců najednou, a to třeba v tentýž okamžik. V souladu s kontinentální zásadou je proto ochrana přisuzována prvnímu přihlašovatelovi takového práva, který tím získá případnou přednost před všemi pozdějšími přihlašovatelí.⁵⁾ § 25 odst. 2 zák. č. 441/2003 Sb. dále požaduje, aby byla taková námitka řádně odůvodněna a doplněna důkazy. Z toho vyplývá, že musí být výslovně uvedeno, jaké starší právo z jiného průmyslového vlastnictví se namítá, a zároveň musí být doloženo i jeho dřívější právo přednosti. To lze doložit např. předložením prioritního dokladu, dále listinou či osvědčením o zápisu, nebo výpisem z rejstříku.

Ad b) Z ustanovení vyplývá, že k podání námitek postačuje, když dotčení cizích práv pouze hrozí. Pro posuzování a prokazování takového dotčení však neexistují žádná zákonná kritéria. Dřívější zákon obsahoval podmínku shodnosti či zaměnitelnosti označení a jiného průmyslového vlastnictví,⁶⁾ současný zákon ovšem neuvádí nic. Dovozuje se však, že takový postup bude v podstatě analogický s posuzováním oprávněnosti námitek podle § 7 odst. 1

pomoc byla přínosem pro vznik této práce, proto za ni oběma velice děkuji. Veškerá opomenutí a nepřesnosti se staly mou vlastní chybou.

³⁾ Zvýraznění autorem.

⁴⁾ Typicky např. na rozdíl od práva autorského a práv s ním souvisejících.

⁵⁾ Zásada „*first-to-file*“.

⁶⁾ Srov. § 9 odst. 1 písm. f) zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách.

písm. a) zák. č. 441/2003 Sb.⁷⁾ K tomuto relativnímu důvodu pro odmítnutí zápisu ochranné známky již byla věnována řada odborných statí v minulosti,⁸⁾ proto přejdeme k dalšímu výkladu. Pro shrnutí lze ovšem dodat, že k dotčení cizích práv bude postačovat shodnost či zaměnitelnost označení s jiným průmyslovým vlastnictvím, jež se bude posuzovat podle významové, vizuální a fonetické stránky. Je však otázkou, zda bude vyžadována taktéž shodnost či zaměnitelnost výrobků a služeb.

Ad c) Pojem práva průmyslového vlastnictví není v právním řádu nikde vymezen. Často proto vznikají problémy, protože není zcela jasné, co vše je obsahem tohoto právního oboru. V našem případě pak mohou vznikat diskuse o tom, jaká starší průmyslová práva lze vlastně namítnout. S ohledem na výše zmíněné problémy je proto definice pojmu práva průmyslového vlastnictví předmětem zájmu různých právních teoretiků. M. Boháček třeba nabízí svoji definici: „*Průmyslové vlastnictví představuje souhrn zvláštních absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově (tj. opakovaně hospodářsky) využitelným, jejich právní ochranu.*“⁹⁾ J. Hák však této definici oponuje. Tvrdí, že nezohledňuje některé pojmové znaky práva průmyslového vlastnictví, konkrétně teritoriální a časovou omezenost, nebo potenciální ubiquitu. Proto navrhuje jeho definici upravit: „*Průmyslové vlastnictví představuje souhrn územně a časově omezených absolutních práv k nehmotným statkům průmyslově využitelným, nezávislým na hmotném substrátu, v němž jsou vyjádřeny.*“¹⁰⁾ Ani jedna z definic však neodpovídá na otázku, jaké instituty do práva průmyslového vlastnictví spadají. Pomoci by v této otázce mohly některé mezinárodní smlouvy na poli práva průmyslového vlastnictví, obsahující výčty institutů, jež jsou předmětem ochrany.

A) Pařížská unijní úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví

Pařížská unijní úmluva např. ve svém čl. 1 odst. 2 uvádí, že předmětem ochrany průmyslového vlastnictví jsou: patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely, tovární nebo obchodní známky, známky služeb, obchodní jméno, údaje o provenienci zboží nebo označení jeho původu a právo nekalé soutěže.

⁷⁾ Stejného názoru je i L. Jakl. Srov. JAKL, L.: *Ochranné známky a označení původu*. 2. vyd. Praha: Úřad průmyslového vlastnictví, 2002, str. 47. Tento názor ostatně potvrzuje i rozhodovací praxe ÚPV – viz dále.

⁸⁾ Viz např. ČERMÁK, K.: Od zaměnitelnosti k pravděpodobnosti záměny. *Právní rádce*. 2006, Vol. 14, n. 3. str. 4-16., nebo JAKL, L.: *Ochranné známky a označení původu*. Op. cit., str. 40-41.

⁹⁾ BOHÁČEK, M.; JAKL, L.: *Právo duševního vlastnictví*. Praha: VŠE, 2002, str. 6.

¹⁰⁾ HÁK, J.: Potřebujeme definici pojmu průmyslové vlastnictví? *Průmyslové vlastnictví*. 2008, Vol. 18, n. 4, str. 112.

Ač byl výčet předmětu ochrany v této úmluvě ve své době velmi pokrokový, nyní je přeci jen vidět, že pochází z r. 1883. Obchodní známky a známky služeb jsou dnes zastřešeny pod ochrannými známkami a některé moderní instituty, jako např. topografie polovodičových výrobků či odrůdy rostlin chybí úplně.

B) Úmluva o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví

Úmluva o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO)¹¹⁾ pak v čl. 2 bod VIII řadí mezi práva duševního vlastnictví, což je nadřazená kategorie práva průmyslového vlastnictví mj. následující instituty: vynálezy ze všech oblastí lidské činnosti, vědecké objevy, průmyslové vzory a modely, tovární a obchodní známky, jakož i známky služeb, obchodní jména a obchodní názvy, právo nekalé soutěže a všechna ostatní práva vztahující se k duševní činnosti v oblasti průmyslové a vědecké.

Tato úmluva se zabývá právem duševního vlastnictví jako celkem, proto obsahuje ve svém výčtu třeba i autorské právo (do seznamu výše byla však vybrána pouze práva se vztahem k právu průmyslového vlastnictví). Z tohoto důvodu je patrné, že kupř. vědecké objevy nebo práva vztahující se k vědecké oblasti nebude možno ve smyslu § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. namítnout. Vodítkem pro takové řešení je § 3 odst. 2 písm. a) zák. č. 527/1990 Sb.¹²⁾

C) Dohoda TRIPS

Dohoda TRIPS ve svém čl. 1 odst. 2 řadí mezi právo duševního vlastnictví kupříkladu: ochranné známky, zeměpisná označení, průmyslové vzory, patenty, topografii integrovaných obvodů a ochranu nezveřejněných informací.

Dohoda TRIPS se opět vztahuje na celou oblast práva duševního vlastnictví. I zde byla pro potřeby práce vybrána jen práva průmyslová. TRIPS jako první obsáhla do svého výčtu topografii polovodičových výrobků, na druhou stranu v ní některá práva, všeobecně považovaná za průmyslová, s ohledem na smysl dohody úplně chybí. Příkladem může být třeba obchodní firma nebo nekalá soutěž jako celek.

¹¹⁾ Úmluva o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO), podepsaná ve Stockholmu dne 14. 7. 1967, změněná dne 2. 10. 1979 (vyhl. č. 69/1975 Sb., ve znění vyhl. č. 80/1985 Sb.).

¹²⁾ WIPO posléze publikovala pojem průmyslové vlastnictví v dokumentu Understanding Industrial Property: „Industrial property takes a range of forms, the main types of which will be outlined in this booklet. These include patents to protect inventions; and industrial designs, which are aesthetic creations determining the appearance of industrial products. Industrial property also covers trademarks, service marks, layout-designs of integrated circuits, commercial names and designations, as well as geographical indications, and protection against unfair competition.“

D) Komunitární/unijní předpisy

V komunitárním/unijním právu je pojem práva duševního vlastnictví asi nejlépe vyjádřen v prohlášení Komise (2005/295/ES)¹³). Lze z ní vytušit, že Komise považuje za součást práv průmyslového vlastnictví přinejmenším: topografie polovodičových výrobků, ochranné známky, (průmyslové) vzory, patentová práva včetně práv odvozených z dodatkových ochranných osvědčení, zeměpisná osvědčení, užité vzory, odrůdová práva a obchodní jména.

Prohlášení Komise poprvé zmiňuje práva k odrůdám rostlin a SPC. Výčet však není úplný ani zde, protože chybí nekalá soutěž a plemena zvířat.

Shora uváděné mezinárodní předpisy představují rozličné výčty jednotlivých předmětů ochrany práva průmyslového vlastnictví, avšak žádný z nich není sám o sobě plně vyhovující. Pro další účely této práce je proto nezbytné provést sumarizaci všech institutů, jež jsou obecně považovány za součást tohoto oboru. Takový souhrn pak může nabídnout následující výčet: 1) patenty na vynálezy, užité vzory a SPC; 2) průmyslové vzory; 3) ochranné známky; 4) označení původu a zeměpisná označení; 5) topografie polovodičových výrobků; 6) odrůdy rostlin a plemena zvířat;¹⁴) 7) obchodní jména; 8) nekalá soutěž; 9) goodwill a 10) nezveřejněné informace (obchodní tajemství, know-how).¹⁵)

Přitom však s ohledem na historickou zkušenost není vyloučeno, že v souvislosti s lidským pokrokem a vývojem bude tento výčet v budoucnu dále rozšiřován. V další části bude pojednáno o vztahu těchto vyčtených předmětů ochrany práva průmyslového vlastnictví k námitkovému důvodu v § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb.

3. Kolidující průmyslová práva

Při pohledu na výčet předmětů ochrany práva průmyslového vlastnictví pro účely této práce v předchozí části je patrné, že ne všechny tyto instituty budou způsobilé vyvolat existenci shodnosti či podobnosti s přihlašovanou ochrannou známkou, čímž by došlo k jejich dotčení jakožto staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví. Ne všechny tyto předměty

¹³) Prohlášení Komise týkající se článku 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o vymáhání práv duševního vlastnictví.

¹⁴) Plemena zvířat lze v ČR po přijetí zák. č. 206/2000 Sb. chránit pouze jako biotechnologické vynálezy.

¹⁵) Nezveřejněné informace bývají mezi průmyslová práva zařazována kvůli své nehmotné povaze a hodnotě vzhledem k inovačním aktivitám, transferu technologií, prodeji či dělení podniků, fúzím a dalším strategickým úvahám. Srov. HORÁČEK, R.; ČADA, K.; HAJN, P.: *Práva k průmyslovému vlastnictví*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, str. 309. Autorem příslušné části byl K. Čada.

práva průmyslového vlastnictví totiž sledují stejný účel, který mají chránit. Je proto jasné, že do kolize s ochrannou známkou se mohou dostat pouze ty předměty, které jsou schopné grafického znázornění a jsou způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.¹⁶⁾ Takovými kolidujícími průmyslovými právy, tedy právy způsobilými zapříčinit dotčení starších práv z jiného průmyslového vlastnictví třetích osob, budou označení původu či zeměpisná označení a průmyslové vzory.¹⁷⁾

3.1 Označení původu a zeměpisná označení

Pojmy označení původu a zeměpisné označení jsou vymezeny v § 2 písm. a), resp. písm. b) zák. č. 452/2001 Sb.¹⁸⁾ Je přitom vhodné připomenout, že § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. hovoří o „**vlastníkovi** staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví“. U označení původu a zeměpisného označení však hovoříme o „**uživateli** práva“, tudíž by bylo možné tvrdit, že takový uživatel nemůže zmíněný námitkový důvod uplatnit. Tento interpretační nedostatek lze však překlenout odůvodněním, že i u označení původu a zeměpisného označení lze o vlastníkovi práva hovořit, a sice o vlastníkovi užívacího práva.¹⁹⁾ Z těchto důvodů je tedy možné námitku uplatnit i zde.

Problematika vzájemných vztahů označení původu či zeměpisných označení k ochranné známce je značně nesnadná. Přestože § 4 odst. 4 zák. č. 452/2001 Sb. mj. vylučuje, aby bylo zapsáno shodné označení původu nebo zeměpisné označení s ochrannou známkou, a dále vzhledem k tomu, že zák. č. 441/2003 Sb. obsahuje právě § 7 odst. 1 písm. j), vzájemná koexistence označení původu či zeměpisného označení s ochrannou známkou vyloučena není. Tyto instituty mají totiž odlišné funkce. V praxi však mezi nimi často dochází ke konfliktům, jež se kromě sporných řízení u registrace mohou dále projevovat třeba v jejich užívání na

¹⁶⁾ Srov. s účelem ochranných známek v § 1 zák. č. 441/2003 Sb.

¹⁷⁾ Srov. např. HORÁČEK, R. a kol.: *Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2008, str. 111. Autorkou příslušné kapitoly byla Z. de Korver. Dále také HORÁČEK, R.; ČADA, K.; HAJN, P.: *Práva k průmyslovému vlastnictví*. Op. cit., str. 405. Autorem příslušné části byl R. Horáček.

¹⁸⁾ § 2 zák. č. 452/2001 Sb.: „Pro účely tohoto zákona se rozumí:

- a) *označením původu název oblasti, určitého místa nebo země (dále jen "území") používaný k označení zboží pocházejícího z tohoto území, jestliže kvalita nebo vlastnosti tohoto zboží jsou výlučně nebo převážně dány zvláštním zeměpisným prostředím s jeho charakteristickými přírodními a lidskými faktory a jestliže výroba, zpracování a příprava takového zboží probíhá ve vymezeném území; za označení původu pro zemědělské výrobky nebo potraviny jsou pokládána i tradiční zeměpisná nebo nezeměpisná označení pro zboží pocházející z vymezeného území, splňuje-li takové zboží ostatní podmínky podle tohoto ustanovení;*
- b) *zeměpisným označením název území používaný k označení zboží pocházejícího z tohoto území, jestliže toto zboží má určitou kvalitu, pověst nebo jiné vlastnosti, které lze přičíst tomuto zeměpisnému původu, a jestliže výroba nebo zpracování anebo příprava takového zboží probíhá ve vymezeném území“.*

¹⁹⁾ Z rozhodovací praxe ÚPV navíc obecně vyplývá, že pojem „vlastník“ je nutno chápat v extenzivním smyslu. Viz dále rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-179073 ze dne 9. 4. 2004.

trhu. Vzájemnými vztahy těchto předmětů práva průmyslového vlastnictví se zabýval také K. Čermák ml., jenž k dané problematice uvádí následující: „*Mají-li oba instituty koexistovat bez újmy na nabytých subjektivních právech všech dotčených osob, nelze patrně připustit, že oprávnění užívat označení původu samo o sobě a v celém rozsahu deroguje zákaz porušovat ochrannou známku. Takové řešení by znamenalo nepřípustný zásah do nabytých výlučných práv majitele ochranné známky, jejichž neodmyslitelnou součástí je rovněž právo záповědní, tedy právo vyloučit veškeré třetí osoby z užívání ochranné známky nebo s ní zaměnitelného označení. Na druhou stranu nelze na základě výlučných práv majitele ochranné známky zakázat oprávněnému uživateli označení původu, pokud k takovému užívání dochází za podmínek vyplývajících ze zákonné úpravy označení původu, ale i z dalších aplikovatelných ustanovení právního řádu. I takový závěr by byl v rozporu s povinností respektovat nabytá subjektivní práva.*“²⁰⁾ Shrnu tak v podstatě pravděpodobně největší úskalí celé vzájemné koexistence ochranné známky a označení původu či zeměpisného označení. Ochranná známka je totiž ryze majetkovým právem absolutní povahy, do něhož nelze bez souhlasu vlastníka zasahovat. Práva k označení původu či zeměpisnému označení naproti tomu právy absolutně výlučnými nejsou, neboť jejich uživatelem se může stát každý, kdo splní určitou specifikaci a dodrží dané kvalitativní znaky. O tomto problému později rozhodl ÚPV ve slavném případě *Karlovarské oplatky*.²¹⁾ V této věci sice nebylo namítáno přímo starší právo z jiného průmyslového vlastnictví, přesto je však pro danou problematiku dosti významný.²²⁾ V odůvodnění rozhodnutí orgán mj. uváděl: „[...] *zápis označení původu sám o sobě nevylučuje možnost existence shodné nebo zaměnitelné ochranné známky (odtud také možnost prokázat získání vžitosti takového označení pro konkrétní subjekt). Ochranná známka a označení původu mohou jako instituty s odlišnou povahou, funkcí a zaměřením existovat vedle sebe, ovšem pouze za určitých podmínek. Označení původu omezuje okruh výrobků napadené ochranné známky na určitý výrobek, protože ve vztahu k jiným výrobkům by mohla být napadená ochranná známka považována za klamavou. V ostatním je z pohledu zápisných hledisek známkoprávní ochrany třeba přistupovat k napadené ochranné známce stejně jako ke kterémukoliv jinému přihlášenému označení. Je proto zcela možné, aby majitel napadené ochranné známky popisný charakter jejího znění překonal, prokáže-li, že se dané označení*

²⁰⁾ ČERMÁK, K.: Ochranná známka versus označení původu: zdroje možného konfliktu. *Průmyslové vlastnictví*. 2002, Vol. 12, n. 12, str. 244.

²¹⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-87412 ze dne 11. 4. 2003 (dále jen *Karlovarské oplatky*).

²²⁾ Významnost případu navíc podtrhuje mimo jeho časté citovanosti i fakt, že byl vybrán do několika sbírek soudních a správních rozhodnutí k právům průmyslového vlastnictví. Srov. např. HORÁČEK, R.; MACEK, J.: *Sbírka právních rozhodnutí ve věcech průmyslového vlastnictví*. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 42.

pro něj stalo příznačným právě jako ochranná známka.“ Tímto rozhodnutím tedy ÚPV rozhodl, že ochranná známka i označení původu či zeměpisné označení mezi sebou mohou existovat, avšak vlastník známky v podstatě musí strpět práva uživatelů označení původu či zeměpisného označení. Jak se však dále ukáže, stále v této otázce přetrvává několik dílčích problémů. Ve vztahu označení původu a ochranných známek navíc bylo rozhodováno i v několika dalších případech.²³⁾

3.1.1 Příklad *Hořické trubičky*²⁴⁾

Případ *Hořické trubičky* patří k dalším významným případům ÚPV. Jednou ze zvláštností byl i fakt, že rozklad proti rozhodnutí prvního stupně byl podán ještě za účinnosti starého zákona o ochranných známkách,²⁵⁾ rozhodnutí však už bylo vydáno podle nového zák. č. 441/2003 Sb. Uplatnil se tedy § 52 odst. 2 zák. č. 441/2003 Sb. V dané věci šlo o námitku zaměnitelnosti přihlášky individuální kombinované ochranné známky č. 179073 ve znění „HOŘICKÉ TRUBIČKY“ se stejnojmenným starším označením původu č. 159. V dané věci byli jak přihlašovatel ochranné známky, tak i namítající zapsanými uživateli zmiňovaného označení původu č. 159. Právo užívat toto označení původu proto svědčilo oběma stranám. Namítající však přihlášku ochranné známky napadl z toho důvodu, že by se v případě zápisu ochranné známky do rejstříku posílila práva přihlašovatele k danému označení oproti všem dřívějším uživatelům. Jak už bylo řečeno výše, právo k ochranné známce je absolutní majetkové povahy, zatímco právo k označení původu tuto výlučnou povahu nemá. Přihlašovatel se bránil tvrzením, že přihlašované označení, které má sloužit jako logo pro jeho výrobky, je od označení původu pro přítomnost grafických prvků kombinované známky dostatečně odlišné. Dále se odvolával na autoritu jednoho z předních českých odborníků v oblasti průmyslových práv L. Jakla,²⁶⁾ který ve své publikaci tvrdí, že námitka ve vztahu k označení původu nemůže být úspěšná vůči osobě, která je u tohoto označení původu též zapsána jako další uživatel, což je v tomto případě splněno.²⁷⁾ Současně se také odvolal na výše představené rozhodnutí v případě *Karlovarské oplatky*. Dále vyjmenoval četné případy koexistence ochranné známky stejného znění s označením původu,

²³⁾ Mimo představených případů lze uvést ještě některé další, např. rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-106886 ze dne 7. 8. 2001, dále rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-197834 ze dne 24. 8. 2007, rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-422556 ze dne 5. 6. 2008 či rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-426839 ze dne 22. 4. 2009.

²⁴⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-179073 ze dne 9. 4. 2004 (dále jen *Hořické trubičky*).

²⁵⁾ Jednalo se o zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů.

²⁶⁾ L. Jakl je bývalým předsedou ÚPV, dále mj. patentovým zástupcem, soudním znalcem, rozhodcem Arbitrážního centra WIPO, a také profesorem na Vysoké škole ekonomické v Praze či prorektorem Metropolitní univerzity Praha.

²⁷⁾ JAKL, L.: *Ochranné známky a označení původu*. Op. cit., 2002, str. 47.

příčemž v některých případech se jedná dokonce i o ochranné známky slovní.²⁸⁾ ÚPV však nakonec v daném případě rozhodl o zamítnutí rozkladu a o potvrzení zamítnutí přihlášky dané ochranné známky. Ve svém odůvodnění uvedl, že přihlašovatel by mohl být oproti ostatním uživatelům označení původu zvýhodněn, neboť slovní prvek je u přihlašované ochranné známky dominantním prvkem, který upoutá spotřebitele. Grafický prvek je jen doplněním, navíc obrázek trubiček je pouze grafickým vyjádřením slovního prvku. Hrozbu dotčení práv ze staršího průmyslového vlastnictví posuzoval podle kritéria pravděpodobnosti záměny vyjádřeného v námitkovém důvodu pod § 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 441/2003 Sb. Obě označení proto podrobil zkoumání podobnosti v otázkách vizuálního, fonetického a významového hlediska, kde u posledních dvou aspektů našel shodu. Stejná byla i třída výrobků a služeb s výrobky, pro něž bylo označení původu zapsáno. Ve věci aktivní legitimace pro podání námitek ÚPV shledal, že publikace L. Jakla není pramenem práva, tudíž není právně závazná. Proto byl namítající oprávněn svoji námitku staršího práva vznést. V rejstříku byl uveden jako jeden z uživatelů označení původu, z toho důvodu bylo nutné pojem „vlastník“ nahradit pojmem „zapsaný uživatel“. Přihlašovatel nicméně proti rozhodnutí o rozkladu podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze, takže celá věc měla ještě soudní dohru.²⁹⁾ Žalobce opět tvrdil, že není splněna podmínka vlastnictví označení původu, protože tento institut pojem vlastnictví nezná, čímž není splněna ani podmínka námítky staršího práva, jelikož to namítateli nesvědčí. Dále se bránil tím, že diskreční pravomoc Úřadu není neomezená, tudíž nesmí vybočovat ze zákonného rámce daného § 34 odst. 5 SŘ, a proto tedy úvaha o zápisné způsobilosti ochranné známky, účincích zápisu, označení původu a důvodnosti podaných soukromoprávních námitek nesmí odporovat platné úpravě, obsahu spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení, k čemuž podle žalobce v dané věci došlo. Žalovaný ÚPV ve vyjádření k žalobě tvrdil, že dikci zákona není možné chápat doslovně. Po zákonu nelze vyžadovat, aby reagoval na možné potíže v budoucnu, a ÚPV tak musí mít jistý prostor pro správní uvážení. Soud ve svém rozhodnutí argumentoval čl. 1 Pařížské unijní úmluvy. V jejím odst. 3 se pak hovoří o tom, že pojem „průmyslové vlastnictví“ je třeba vykládat v nejširším pojetí, a proto se tedy vztahuje nejen na průmysl a obchod ve vlastním slova smyslu, nýbrž také na další obory této činnosti podobné. Žalobu proto zamítl a potvrdil rozhodnutí předsedy ÚPV, čímž judikatorně dosvědčil jeho stanovisko, které tak získalo větší váhu.

²⁸⁾ Např. Plzeňské pivo, Prostějovská režná, Moravská cihla nebo Štramberké uši.

²⁹⁾ Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 108/2004 ze dne 31. 1. 2005.

3.1.2 Příklad *Český med*³⁰⁾

Případ *Český med* lze považovat za významný především v tom, že se rozhodnutí předsedy ÚPV může na první pohled zdát být protichůdným ve vztahu k rozhodnutí v případě *Hořické trubičky*. Ačkoli byly skutkové okolnosti prakticky velmi podobné jako v předchozím případě, ÚPV nakonec rozhodl opačně. I zde došlo k přihlášení individuální kombinované známky, konkrétně č. 359262, jež měla ve svém slovním prvku stejné znění, jako označení původu č. 179 „ČESKÝ MED“. Již první stupeň ÚPV námitku zamítl z důvodu neopodstatněnosti, proto namítající podal proti tomuto rozhodnutí rozklad. V návrhu pak uvedl právě tvrzení, že případným zápisem přihlašované známky do rejstříku by byla omezena jeho užívací práva k označení původu, které je na rozdíl od ochranné známky právem nevýlučné povahy, takže by měla náležet všem subjektům, jež splní zákonné podmínky pro jeho užívání. ÚPV však rozklad zamítl a přihlášku ochranné známky potvrdil, takže mohla být posléze zapsána do rejstříku.³¹⁾ Oproti případu *Hořické trubičky* zde byl totiž rozdíl v odlišnosti přihlašované kombinované známky a označení původu, zejména při posuzování pravděpodobnosti záměny – zvláště z vizuálního hlediska. Na rozdíl od dřívějšího případu šlo zde o známku barevnou, která navíc obsahovala více distinktivních grafických prvků, především vyobrazení tří úlů a trikolóru. Díky tomu se ochranná známka stala dostatečně odlišnou od označení původu, díky čemuž mohla být posléze zapsána do rejstříku.

3.1.3 Příklad *BUD*³²⁾

Případ *BUD* je jednoznačně nejslavnějším rozhodnutím ve vztahu kolize ochranné známky a označení původu, který navíc řešil ESD.³³⁾ Úvodem je třeba připomenout, že spory v této oblasti se táhnou již velmi dlouhou dobu, kvůli čemuž se celá problematika stává velice nepřehlednou a složitou. Vzhledem k významu daného rozhodnutí je však vhodné učinit alespoň pokus o jeho stručné shrnutí.³⁴⁾

³⁰⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-359262 ze dne 27. 4. 2007 (dále jen *Český med*).

³¹⁾ Ochranná známka je dosud platným dokumentem. Srov. *Databáze ochranných známek (ÚPV, OHIM, WIPO, WIPO-EU) s účinky na území ČR*. ÚPV.cz, [cit. 15. 4. 2013]. Dostupné na <<http://isdv.upv.cz/portal/pls/portal/portlets.oza.detail>>.

³²⁾ Rozsudek Evropského soudního dvora ve spojených věcech T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06 *Budějovický budvar, národní podnik v. Office for Harmonisation in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM)*, ze dne 16. 12. 2008 (dále jen *BUD*).

³³⁾ Po účinnosti tzv. Lisabonské smlouvy došlo k přejmenování ESD na Soudní dvůr EU. Případ byl však částečně rozhodován před účinností této smlouvy, proto bude na příslušných místech této práce hovořeno o soudu i nadále jako o ESD.

³⁴⁾ Další informace o případu viz např. v mé dřívější práci LAJSEK, V.: *Spor o ochrannou známku BUD* [online]. Časopis českých právníků Všeprd, 6. 3. 2013 [cit. 15. 4. 2013]. Dostupné na <<http://casopis.vseprd.cz/2013/03/spor-o-ochrannou-znamku-bud/>>.

Vedlejší účastník řízení, Anheuser-Busch, Inc. (dále jen „Anheuser-Busch“)³⁵⁾ podal u OHIM dne 1. 4. 1996 několik přihlášek CTM, mimo jiné č. 1257849. Společnost Budějovický Budvar, n. p. (dále jen „Budějovický Budvar“), podala dne 1. 8. 2000 proti těmto přihláškám námitky na základě čl. 42 nařízení č. 40/94,³⁶⁾ a to pro všechny výrobky specifikované v přihláškách k zápisu. Na podporu svých námitek uplatňoval Budějovický Budvar nejprve na základě čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 mezinárodní obrazovou ochrannou známkou č. 361566, zapsanou pro „*všechny druhy světlého a tmavého piva*“ s účinkem pro Rakousko, Benelux a Itálii. Dále na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 uplatňoval označení původu „BUD“ (označení původu č. 598), zapsané dne 10. března 1975 pro pivo u WIPO na základě Lisabonské dohody na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu s účinkem pro Francii, Itálii a Portugalsko. Krom toho ještě uplatňoval označení původu „BUD“, kterým je v Rakousku chráněno pivo na základě dvoustranné smlouvy. OHIM však tyto námitky z důvodu staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví zamítl, a to i v řízení před odvolacím senátem. Jeho hlavní argumentace spočívala v tom, že výraz „BUD“ není žádným zeměpisným názvem, a proto vůbec nemůže být označením původu. Současně podle OHIM Budvar ani dostatečně neprokázal skutečné užívání daného označení. Proti rozhodnutí OHIM však Budějovický Budvar podal žalobu k ESD, v němž se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Argumentoval tím, že výraz „BUD“ může být označením původu, neboť se jedná o zkratku slova *Budweis*, jež je německým výrazem pro město České Budějovice. Dodával, že v zahraničí je možné zkratku názvu místa jako označení původu zapsat. Zároveň poukazoval i na to, že v některých členských zemích je toto označení původu zapsáno.³⁷⁾ ESD nakonec rozhodl ve prospěch Budějovického Budvaru, když ve svém výroku mj. uvedl, že odvolací senát pochybil, když nezohlednil všechny skutkové a právní okolnosti relevantní k určení, zda na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 právní předpisy dotyčného členského státu poskytují Budějovickému Budvaru právo zakázat užívání pozdější ochranné známky. Zohlednil tak zejména přiznání ochrany označení ve Francii a v Rakousku. Případ se však posléze dostal k Tribunálu,³⁸⁾ který žalobu v plném rozsahu zamítl. V odůvodnění se soud vyjádřil v tom smyslu, že ochrannou známkou je možno zapsat, neboť užívání označení

³⁵⁾ Po koupi pivovaru belgickou společností InBev v roce 2008 byl název změněn na Anheuser-Busch InBev.

³⁶⁾ Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. 12. 1993 o ochranné známce Společenství (dále jen „nařízení č. 40/94“).

³⁷⁾ Např. právě ve Francii, Rakousku, Itálii či v Portugalsku.

³⁸⁾ Rozsudek Tribunálu (druhého senátu) ve spojených věcech T-225/06 RENV, T-255/06 RENV, T-257/06 RENV a T-309/06 RENV Budějovický budvar, národní podnik v. Office for Harmonisation in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM), ze dne 22. 1. 2013.

původu „BUD“ ve Francii a Rakousku neshledal významným. Rozhodnutí však nemusí být konečné – Budějovický Budvar má možnost podat dovolání k Soudnímu dvoru.

3.2 Průmyslové vzory

Otázka namítatelnosti staršího průmyslového vzoru proti přihlášce shodné či podobné ochranné známky nebyla vždy zcela jednoznačná. Za účinnosti starého zákona³⁹⁾ nebyla původně taková otázka předvídána. Z dobové doktríny se dokonce můžeme dozvědět, že se tehdejší teoretikové dokonce klonili k názoru, že takovou námitku uznat nelze. Např. P. Kupka poukazoval na to, že tehdejší § 9 odst. 1 písm. f) k posuzování ochranné známky a průmyslového vzoru sloužit nemůže, protože kritéria posuzování obou těchto institutů se liší kvůli podmínce světové novosti u vzorů. Na průmyslové vzory se podle něho mělo pohlížet pouze jako na pouhá vyobrazení.⁴⁰⁾ V dnešní době již s takovýmto názorem nelze zcela souhlasit. Vznik těchto komplikací je možné do jisté míry nejspíš přičítat faktu, že institut průmyslových vzorů se v členění průmyslových práv může kvůli své povaze nacházet někde mezi technickým řešením a právem na označení.⁴¹⁾ Při pohledu na výčet v § 2 zák. č. 207/2000 Sb. je zcela patrné, že průmyslové vzory mohou způsobit kolizi s ochrannými známkami, zejména pak s těmi obrazovými, kombinovanými a prostorovými. Tuto otázku proto posléze vyřešilo rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. PVZ 2006-36849 ze dne 4. 6. 2009: *„Ochrana poskytovaná průmyslovým vzorům a ochrana poskytovaná označení jako ochranné známce se v zásadě liší především ve funkci, kterou tato ochrana má plnit, ke střetu však může dojít, neboť v obou případech může být ochrana poskytnuta novému, individuálnímu označení, resp. zobrazení výrobku, jež vykazuje nezaměnitelný vnější vzhled.“* V citovaném případě byla sice posuzována přihláška průmyslového vzoru proti starší ochranné známce, nově zakotvený princip však bude použitelný i pro případ opačný, jak bude zřetelné v následujících konkrétních rozhodnutích.

3.2.1 Příklad *Rajec*⁴²⁾

V případě *Rajec* došlo k námitce kolize prostorové ochranné známky láhve *Rajec* se starším zapsaným průmyslovým vzorem č. 31003 – láhev Poděbradka. Namítající podal proti zamítavému rozhodnutí prvního stupně rozklad, v němž odmítl tvrzení, že zdobné vlysy na

³⁹⁾ Zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁰⁾ KUPKA, P.: Několik aktuálních poznámek k řízení a rozhodování v přihlašovacím a námitkovém řízení u ochranných známek. *Průmyslové vlastnictví*. 2003, Vol. 13, n. 3-4, str. 65.

⁴¹⁾ Často jsou proto řazeny do samostatné kategorie práv k designu.

⁴²⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-346178 ze dne 19. 10. 2006 (dále jen *Rajec*).

přihlašované láhvi a nápis „Rajec“, stejně jako poměr vzdálenosti maximálního rozšíření horní části láhve od hrdla k počátku zúžení láhve mohou být dostatečně odlišujícími prvky od zapsaného průmyslového vzoru. Navíc dodal, že když se do láhve nalije čistá voda, stane se toto prostorové označení jistě zaměnitelným. Na zdobné vlisy se k tomu všemu posléze nalepí etiketa, která je zakryje. Odvolací orgán však rozklad zamítl s tím, že přihlašované označení se vyznačuje řadou odlišností od průmyslového vzoru. V první řadě se neztotožnil s námitkou, že by si mohl běžný spotřebitel při nákupu všimnout rozdílných poměrů vzdálenosti jednotlivých částí láhve. Horní silueta se rozšiřuje od šroubového ústí kuželovitě na rozdíl od rozšiřujícího se oblého provedení stejné části u namítaného průmyslového vzoru. Obsah láhve není sám o sobě překážkou, neboť láhev nemusí být nutně zhotovena z průhledného materiálu. I při jeho použití ale při lomu světla přes čirou tekutinu dochází ke značnému zkreslení. Přihlašované označení navíc ve své zúžené části obsahuje právě tři prstencové vlisy, které ji naprosto odlišují od namítaného vzoru. Jejich přelepení etiketou nevedí, neboť při uchopení láhve budou stále nahmatatelné. Stejně tak spotřebitel rozliší i nestejně průměry obou láhví. Tím ÚPV deklaroval, že jedním z posuzovaných hledisek v případě pravděpodobnosti záměny ochranné známky a průmyslového vzoru mohou být také hmatové vjemy.

3.2.2 Příklad *Marlenka v. Mařenka*⁴³⁾

Marlenka v. Mařenka patří mezi známé případy, avšak svého významu dosáhl zejména kvůli sporu o pravděpodobnost záměny ve slovních prvcích. Jednalo se tedy o námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 441/2003 Sb. Svoji roli hrála také námitka dobrého jména v ČR podle § 7 odst. 1 písm. b) zák. č. 441/2003 Sb. Námitka staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví zde hrála okrajovou roli, vzhledem ke známosti případu je však vhodné ji připomenout.

Přihlašovatel v daném případě podal přihlášku barevné kombinované ochranné známky č. 431110, kterou chtěl chránit etiketu svého výrobku – v tomto případě medovníku. Proti zmíněné přihlášce namítla protistrana mimo jiné svůj zapsaný průmyslový vzor č. 32411 s názvem „Medový dort“, prostřednictvím něhož poukazovala na podobnost svých výrobků a medovníku vyobrazeného na etiketě napadené přihlášky, čímž by mohla být dotčena jeho práva. Orgán zkoumal v přihlášce ochranné známky podobnost dvou vyobrazených kousků dortu, neboť ostatní prvky nebylo z povahy věci možno s průmyslovým vzorem porovnávat.

⁴³⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-431110 ze dne 5. 12. 2007 (dále jen *Marlenka v. Mařenka*).

Vyobrazení nebyla shledána za podobná, neboť v grafickém prvku přihlášky ochranné známky je předmětný dort zjevně složen ze tří vrstev světlých a tří tmavých. U medovníku chráněného průmyslovým vzorem nejsou takové vrstvy zcela vizuálně patrné. Odlišná je i vrchní část dortu, kdy kousky na přihlášce ochranné známky jsou výrazně tmavé, zatímco průmyslový vzor je světle hnědý a zjevně posypaný sypkým materiálem. Oba dorty mají také jinou konzistenci, protože přihlašované označení je jednodušší a pevnější. Rozdílná je rovněž proporcionalní velikost. Zatímco u ochranné známky se jedná o malé kousky dortu, což lze odvodit od poměrné velikosti talířku nebo ozdobné dečky ve vyobrazení, průmyslový vzor je celistvý a nesporně větší. Z těchto důvodů odvolací orgán rozhodl, že přihláška ochranné známky nezasahuje do práv ze staršího průmyslového vzoru. I přesto ale došlo k negativnímu ukončení řízení o přihlášce po zveřejnění, neboť neobstála právě z důvodů podle § 7 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 441/2003 Sb. Celý případ měl ještě soudní dohru, námitka staršího práva k jinému průmyslovému vlastnictví však již vznesena nebyla.

4. Mezní průmyslová práva

Při rozdělení jednotlivých průmyslových práv na kolidující a nekolidující ve vztahu k námitkovému důvodu staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví s přihlédnutím k různosti účelů ochrany jednotlivých institutů lze vyslovit domněnku, že takovéto bipolární uspořádání nebude ve všech ohledech zcela stačit. Mezi jednotlivými průmyslovými právy lze totiž při detailnějším zkoumání najít i takové, které sice budou s to způsobit kolizi s důvodem pod § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb., ovšem z určitých důvodů se na ně toto ustanovení nepoužije. Mezi takové instituty mohou patřit obchodní jméno, goodwill, a do jisté míry také nekalá soutěž a obchodní tajemství.

4.1 Obchodní jméno

V případě obchodního jména lze často narážet na otázku, zda je tento institut vůbec průmyslovým právem. Některé mezinárodní úmluvy k duševnímu vlastnictví jej sice ve svých výčtech mezi taková práva zařazují (viz výše), ovšem vnitrostátní úprava je poněkud roztržštěná. Pochybnostem nahrává zejména jeho částečné pojetí jako jakéhosi „osobnostního“ práva, které je spjato s podnikatelem, a které ani nemůže být předmětem licenční smlouvy. Upraveno je v §§ 8-12 ObchZ, tedy mimo zákony o průmyslových právech. Není o něm ani

zmínka v pozn. č. 2 k § 1 zák. č. 221/2006 Sb.⁴⁴⁾ Právo k obchodnímu jménu není ani právem časově omezeným, čímž se oproti jiným průmyslovým právům taktéž liší. Naproti tomu jde ale bezesporu o právo nehmotné, které je způsobilé k průmyslovému využití. Z tohoto důvodu by proto mělo být mezi průmyslová práva řazeno. M. Růžička si všímá ještě dalších důvodů pro takovéto pojetí, když poukazuje na individualizační funkci, která je základním pojmovým znakem tohoto institutu, jenž vyvěrá ze samotné podstaty předmětu práva, a také na zápočetní funkci obchodního jména, jež je ostatně vlastní všem průmyslovým právům.⁴⁵⁾ Úprava v novém občanském zákoníku⁴⁶⁾ ovšem obchodní jméno posouvá výrazněji do pole práv průmyslových, kdy bude počítáno nejen s převodem závodu, ale i se samostatným převodem obchodního jména. Z pojetí práva výlučně osobního se posílí jeho majetkové aspekty.⁴⁷⁾ Podle tohoto výkladu by tedy obchodní jméno mělo mezi průmyslová práva skutečně patřit. V případě vznesení námítky proti přihlášce ochranné známky, která by zasahovala do starších práv k obchodní firmě však § 7 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb. nabízí hned dvojí možné řešení. Obchodní jméno lze totiž označit za jiné průmyslové právo podle § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb., současně však může být též jiným označením užívaným v obchodním styku podle § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb.⁴⁸⁾ V případě kolize se proto před potencionálním namítajícím otevírá problém, kterým relativním důvodem má své starší právo bránit, popř. zda může s úspěchem namítat oba dva. Rozhodovací praxe ÚPV se v podobných případech drží linie chránit obchodní jméno § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb., což dokládá rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-88861 ze dne 17. 9. 1997: „*Zápis napadeného označení do rejstříku ochranných známek neznamená porušení starších práv namítatele, jestliže je přihlašovatel pod obchodním jménem totožným s přihlášeným označením zapsán do obchodního rejstříku dříve než namítatel.*“ Stejného názoru se potom ÚPV přidržel i v dalších případech.⁴⁹⁾

⁴⁴⁾ Je však třeba dodat, že tento zákon byl psán spíše pro potřeby vymáhání práv k ochranným známkám a průmyslovým vzorům. Mezi zákony ve výčtu chybí např. i ten o ochraně práv k novým odrudám rostlin, což je dozajista také průmyslově právní institut.

⁴⁵⁾ RŮŽIČKA, M. a kol.: *Práva k nehmotným statkům*. Op. cit., str. 185.

⁴⁶⁾ Zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

⁴⁷⁾ Srov. např. BOHÁČEK, M.: *Obecné otázky nového občanského zákoníku z hlediska práv k duševnímu vlastnictví*. In: JAKL, L. (ed.): *Nový občanský zákoník a duševní vlastnictví*. Praha: Metropolitan University Prague Press, 2012, str. 27.

⁴⁸⁾ Srov. HORÁČEK, R. a kol.: *Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář*. Op. cit., str. 108. Autorkou příslušné kapitoly byla Z. de Korver.

⁴⁹⁾ Mimo představených případů lze uvést ještě některé další, např. rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-443273 ze dne 7. 10. 2010 či rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-482446 ze dne 7. 6. 2012.

4.1.1 Příklad *Orvis cup*⁵⁰⁾

Namítající obchodní společnost The Orvis Company, Inc. podala námítku staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví podle § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. proti přihlášce slovní ochranné známky ve znění „PRAŽSKÝ MUŠKAŘSKÝ ZÁVOD – ORVIS CUP“ z důvodu pravděpodobnosti záměny s obchodní firmou. ÚPV tuto námítku překvalifikoval na § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb. S tímto překvalifikováním však namítající nesouhlasil, neboť obchodní firmu považoval za průmyslové právo. Odvolací orgán se však s překvalifikováním ztotožnil, protože označení jako např. obchodní firma má zvláštní funkce. Slouží typicky k podepisování za právní subjekt, proto jim musí být v případě ochrany věnována zvýšená pozornost. Orgán dále v řízení postupoval podle § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb., ačkoli namítající dodal důkazy podle § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. Ty by však nebyly v řízení dostatečné, proto kdyby paradoxně ÚPV nepřistoupil k překvalifikování, došlo by k okamžitému zamítnutí námítky.

4.1.2 Příklad *ECOBETON Canaba*⁵¹⁾

V daném rozhodnutí byl proti přihlášce slovní ochranné známky ve znění „ECOBETON Canaba“ namítnut důvod pravděpodobnosti záměny s obchodní firmou Ecobeton Europe Srl. Rozhodnutí je zvláštní především tím, že je bez uvedení jakýchkoli důvodů protichůdné ve vztahu k předchozí i pozdější rozhodovací praxi. ÚPV totiž po namítnutí staršího práva k obchodní firmě nepřekvalifikoval tuto námítku na důvod podle § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb., ale vedl řízení dále pod stávajícím důvodem, a dokonce zašel až tak daleko, že k němu stanovil nový právní princip. Odvolací orgán rozhodl v tom smyslu, že ke konstatování dotčení práv ze staršího obchodního jména je třeba splnit kumulativně dvě podmínky. První je shodnost přihlašovaného označení a obchodní firmy namítajícího. Druhou podmínkou je potom prokázání skutečného užívání obchodní firmy, resp. obchodního názvu subjektu v obchodním styku na základě předložených dokladů. V prvním případě byla namítána jen část firmy, tzn. „Ecobeton“, nikoli její celé oficiální znění, kvůli čemuž v podstatě ani nemohla být prokázána existence staršího práva k obchodnímu jménu. Kvůli této procesní chybě namítajícího nebylo možno doložit ani skutečné užívání firmy, proto byla námítka nakonec shledána za nedůvodnou. Tato dichotomie v rozhodovací praxi však může

⁵⁰⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-441425 ze dne 22. 3. 2010 (dále jen *Orvis cup*).

⁵¹⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-469698 ze dne 16. 11. 2010 (dále jen *ECOBETON Canaba*).

ještě přinést jisté komplikace do budoucna, obzvláště z toho důvodu, že ani jeden z postupů dosud nebyl potvrzen nebo vyvrácen autoritou správního soudu.

4.2 Nekalá soutěž a obchodní tajemství

Nekalou soutěž lze považovat za dosti široký pojem, neboť za nekalosoutěžní je možno označit poměrně rozsáhlou škálu jevů. Ve vztahu k přihlášce ochranné známky by potom bylo lze uvažovat např. o přihlášení nezapsaného označení třetí osoby apod. V takové situaci se však budou uplatňovat jiná ustanovení zák. č. 441/2003 Sb. než § 7 odst. 1 písm. j).⁵²⁾ Naopak za projev nekalé soutěže nelze označit pouhé podání přihlášky ochranné známky k dosud nezapsanému označení, které je k zápisu způsobilé.⁵³⁾ V několika ohledech tedy může ke kolizi přihlášky ochranné známky a právu proti nekalé soutěži dojít. Námitkový důvod staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví se však nepoužije z důvodů aplikace jiných ustanovení zák. č. 441/2003 Sb.⁵⁴⁾

Obchodní tajemství, resp. jeho porušování, můžeme vnímat jako skutkovou podstatu nekalé soutěže.⁵⁵⁾ Ve vztahu k ochranné známce se nejčastěji projevuje v případech, kdy subjekt připravuje přihlášku ochranné známky, ale v jejím podání je předstižen např. svým zaměstnancem, který byl přitom o podobných skutečnostech povinen zachovávat mlčenlivost. Takovou možnost však zák. č. 441/2003 Sb. předpokládá, proto umožňuje oprávněnému domáhat se nápravy vůči nevěrnému zástupci prostřednictvím § 7 odst. 1 písm. f), g), nebo k). Starší právo k jinému průmyslovému vlastnictví se tedy opět nepoužije.

4.3 Goodwill

Otázka dobrého jména nezapsaného označení je v zák. č. 441/2003 Sb. rovněž předpokládána. Z důvodu pod § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. bude tento institut systematickým a logickým výkladem vyloučen kvůli úpravě této námitky v ustanoveních § 7 odst. 1 písm. c), nebo d) zák. č. 441/2003 Sb.⁵⁶⁾

⁵²⁾ V úvahu by zde mohl přicházet třeba § 7 odst. 1 písm. g) nebo k) zák. č. 441/2003 Sb. Nebude-li možné tato ustanovení uplatnit, předchozí uživatel bude chráněn alespoň ustanovením § 10 odst. 2 zák. č. 441/2003 Sb.

⁵³⁾ Tento princip byl judikatorně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 589/2000 ze dne 21. 6. 2002.

⁵⁴⁾ Vztahem nekalé soutěže a ochranných známek se soudy zabývaly např. v následujících rozhodnutích: rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 397/95 ze dne 1. 7. 1997; rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 40/2004 ze dne 20. 9. 2004.

⁵⁵⁾ Srov. § 51 ObchZ, popř. § 2985 NOZ.

⁵⁶⁾ Důvody pod § 7 odst. 1 písm. a) a e) zák. č. 441/2003 Sb. představují jinou situaci. V těchto případech musí být ochranná známka nejdříve zapsaná.

5. Nekolidující průmyslová práva

Poslední kategorií průmyslových práv ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. jsou práva nekolidující, tedy taková, která svojí funkcí a smyslem ochrany nemohou vést ke střetu s ochrannou známkou. Bude se jednat zejména o technická řešení, práva k odrůdám a další práva.

5.1 Patenty na vynálezy, užité vzory a SPC

V této kapitole bude z důvodů podobnosti znaků ve vztahu k probírané problematice pojednáno hned o třech institutech práva průmyslového vlastnictví. Smyslem patentů, užitných vzorů a SPC je totiž chránit řešení, která jsou nová a průmyslově využitelná.⁵⁷⁾ Ochrana se přitom vztahuje pouze na část obsaženou v nárocích; na název či výkresovou dokumentaci nikoli. Z těchto důvodů proto kolize není možná. Přesto se však námitka staršího práva k jinému průmyslovému vlastnictví proti přihlášce ochranné známky v rozhodování ÚPV objevila.

5.1.1 Příklad *BOTOCEUTICAL*⁵⁸⁾

Proti přihlášce slovní ochranné známky č. 435047 ve znění „BOTOCEUTICAL“ bylo namítnuto starší právo k patentu č. 296806 s názvem „Rozpustný fúzní protein a způsob výroby rozpustného rekombinantního botulinového toxinu“ s právem přednosti od 24. 10. 1994. Namítající v rozkladu nesouhlasil se zamítnutím námitek z důvodu nemožnosti kolize patentu a ochranné známky. Tvrdil, že jeho patent chrání výrobní postup botulinum toxinu, přičemž část napadené přihlášky „BOTO-“ navozuje dojem, že výrobek taktéž obsahuje toxin. Spotřebitel pak může nabýt dojmu, že subjekty mezi sebou uzavřeli licenční smlouvu, čímž by docházelo k jeho klamání. Odvolací orgán však ve svém rozhodnutí zopakoval, že ochranná známka slouží k ochraně označení výrobku, a nikoliv k ochraně jeho složení či postupu výroby výrobku. Z tohoto důvodu se s patentem ani nemůže dostat do kolize. Nadto namítající dostatečně neprokázal, že by výraz „BOTO“ mohl mít přímo spojitost s botulotoxinem, který navíc výrobek, pro nějž se označení přihlašovalo, ani neobsahoval. Veřejnost pravděpodobně nebude mít povědomí o existenci patentu namítajícího, proto s ním ani nejspíše nebude dané označení porovnávat.

⁵⁷⁾ Srov. § 3 odst. 1 zák. č. 527/1990 Sb. a § 1 zák. č. 478/1992 Sb. Příslušné předpisy stanoví další znaky.

⁵⁸⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-435047 ze dne 30. 9. 2008 (dále jen *BOTOCEUTICAL*).

5.2 Ochranné známky

Při pohledu na výčet jednotlivých průmyslově právních institutů by se mohla nabídnout otázka, zda může být starším právem z jiného průmyslového vlastnictví také starší ochranná známka. Tato problematika je však poměrně snadno vyřešitelná systematickým, logickým a zejména jazykovým výkladem. Přesto však byla starší ochranná známka dříve namítána.

5.2.1 Příklad TAKOS⁵⁹⁾

V případě TAKOS byla proti přihlášce slovní ochranné známky č. 482446 mimo jiné namítána starší zapsaná CTM č. 2883759 ve znění „Takko“. Namítající přitom poukazoval na pravděpodobnost záměny s tímto označením. Odvolací orgán ale tuto námitku zamítl, neboť pro namítnutí starší ochranné známky slouží § 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 441/2003 Sb. Navíc § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. jasně stanoví, že námitku může podat pouze „[vlastník] *staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví* [...]“⁶⁰⁾ Slovo „jiného“ tedy ochrannou známku jasně vylučuje.

5.3 Topografie polovodičových výrobků

Topografie polovodičových výrobků je institut v ČR takřka nevyužívaný. Rozumí se jí „*série jakkoli zafixovaných nebo zakódovaných vzájemně souvisejících zobrazení, znázorňující trojrozměrné trvalé uspořádání vrstev, z nichž se polovodičový výrobek skládá, přičemž každé zobrazení znázorňuje vzor jedné vrstvy polovodičového výrobku nebo jeho části* [...]“⁶¹⁾ Teoretická možnost kolize by se eventuálně nabízela v přihlášení jedné či několika zobrazení vrstev topografie. V takovém případě se ovšem naráží na rozdílnost funkcí obou institutů. Navíc by bylo možné uplatnit absolutní důvod pro odmítnutí zápisu ochranné známky podle § 4 písm. e) zák. č. 441/2003 Sb., neboť v tomto případě jde skutečně o tvar, který vyplývá z povahy samotného výrobku nebo který je nezbytný pro dosažení technického výsledku anebo který dává výrobku podstatnou užitnou hodnotu.

5.4 Odrůdy rostlin

Zák. č. 408/2000 Sb. ve svém § 7 odst. 2 písm. d) uvádí, že název odrůdy rostliny nesmí být shodný nebo zaměnitelný s ochrannou známkou. Účelem takového ustanovení bude jistě

⁵⁹⁾ Rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-482446 ze dne 7. 6. 2012 (dále jen TAKOS).

⁶⁰⁾ Zvýraznění autorem.

⁶¹⁾ Viz § 2 odst. 1 zák. č. 529/1991 Sb.

prevence případné kolize. Situace, kdy by se název odrůdy posléze stal ochrannou známkou třetí osoby, však výslovně řešena není. Toto označení by však postrádalo rozlišovací způsobilost, protože by šlo o označení druhové. Minimálně proto by taková přihláška neměla být kvůli absolutním důvodům v § 4 písm. b) a c) zák. č. 441/2003 Sb. vůbec zapsána.

5.5 Know-how

Know-how je zařazováno mezi průmyslová práva, ovšem svojí povahou se jedná pouze o výrobní faktor. Vymezení tohoto pojmu existuje celá řada.⁶²⁾ I přesto lze ale vyslovit domněnku, že kvůli své povaze nemůže know-how ani naplnit § 1 zák. č. 441/2003 Sb., tudíž se vůbec nemůže stát ochrannou známkou. Know-how je totiž často pouhou myšlenkou, která ani nebývá objektivně vnímatelná ve vnějším světě.

6. Závěr

Jedním z vytyčených cílů této práce byla mimo jiné větší míra precizace ustanovení § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb., zejména pak určení, z jakých institutů průmyslového vlastnictví lze namítat starší právo. Jak bylo již shora uvedeno, odborná literatura se v tomto směru dosud vyjadřovala poněkud neurčitě tím, že dané ustanovení se v praxi bude vztahovat zejména na označení původu, zeměpisná označení a průmyslové vzory. Nyní však lze konstatovat, že námitku staršího práva z jiného průmyslového vlastnictví bude možno uplatnit pouze a jedině z těchto institutů. Na ostatní průmyslová práva, ač se může zdát takový výklad dosti restriktivním, se tento relativní důvod vůbec nepoužije. Lze se přitom domnívat, že takový postup nebude *contra legem*, protože zákonodárcovo pojetí daného ustanovení jako jakési zbytkové klauzule pro práva, na něž se nevztahují ostatní ustanovení § 7 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb.,⁶³⁾ může mít smysl hlavně s ohledem do budoucna. Jak již bylo výše předestřeno, lidský pokrok a vývoj není ukončen, proto lze v celém oboru průmyslových práv *pro futuro* čekat další posun. S poukazem na Pařížskou unijní úmluvu, která ve výčtu průmyslově právních institutů nezmiňuje např. topografii polovodičových výrobků, jež v roce 1883 pochopitelně ještě nebyla známa, lze s postupem doby taktéž předpokládat výskyt nových institutů. Již v nynějších dobách lze předjímat, že do práva průmyslového vlastnictví

⁶²⁾ O základní přehled pokusů o vymezení definice know-how se pokusil např. K. Čada ve své velice zdařilé publikaci. Srov.: ČADA, K.: *Know-how a obchodní tajemství*. Praha: Úřad průmyslového vlastnictví, 2010, str. 61-66.

⁶³⁾ Výčet ustanovení sám o sobě brání kolizi s jednotlivými právy duševního vlastnictví, popř. s právy osobnostní povahy. Systematickým a logickým výkladem se proto lze dobrat jejich vyloučení z § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb.

budou jednou přeřazena práva k softwaru a k internetovým doménám. Svoji podstatou totiž odpovídají pojetí práv průmyslových; dosavadním způsobem ochrany naopak zejména software působí v právu duševního vlastnictví jako destabilizační prvek.⁶⁴⁾ Lze též zmínit, že v minulosti už došlo k namítnutí staršího práva z internetové domény jako relativního důvodu podle § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb.⁶⁵⁾ Namítající však neuspěl, neboť odvolací orgán argumentoval právě v tom smyslu, že právo k internetové doméně není vůbec právem průmyslovým. V současné době je tento nárok vymáhán skrze ustanovení o nekalé soutěži.

Pokud jde o další řešené problematiky, lze shrnout, že vzájemná koexistence ochranné známky a označení původu či zeměpisného označení je možná. V případě individuálních známek je však zápisu způsobilá pouze ochranná známka kombinovaná, která bude díky grafickým prvkům dostatečně odlišná od označení původu nebo zeměpisného označení. ÚPV nezapiše individuální slovní známku, která by byla shodná či podobná znění označení původu či zeměpisného označení. Zapotřebí bude pravděpodobně nutné věnovat pozornost také shodě nebo podobnosti tříd výrobků a služeb ochranné známky na straně jedné, a výrobků, pro něž je zapsáno označení původu nebo zeměpisné označení. Jestliže by se totiž tato třída výrobků a služeb výrazně lišila, bylo by možné mít za to, že jde o ochrannou známku fantazijní, díky čemuž by ke kolizi nutně docházet nemuselo.⁶⁶⁾ V případě známek kolektivních výše uvedené překážky nevznikají v případě, že přihlašovatelem ochranné známky bude sdružení, jež bylo žadatelem zapsaného označení původu či zeměpisného označení.⁶⁷⁾

Zbývajícím institutem kolidujících práv jsou průmyslové vzory. V tomto případě se jeví problematika poněkud méně složitou. Dosavadní praxe posuzování pravděpodobnosti záměny funguje zdánlivě uspokojivě, čemuž by mohl svědčit i poměrně malý počet rozkladů v této kategorii.

Jistých posunů se může praxe dočkat ještě v oblasti mezních práv. Obzvláště potom v otázce námitek staršího obchodního jména. Nejednotná rozhodovací praxe totiž může skutečně vést v budoucnu k dohře ve správním soudnictví. V takovém případě by bylo možné uvažovat o postupech, které by soud mohl případně zvolit. Především je zde nejspíše zapotřebí se tázat, zda je nezbytné, aby totožné právo chránily hned dvě ustanovení, nota bene

⁶⁴⁾ V právu USA přitom software chránitelný patentem je. Dosud však existují důvody, proč toto pojetí není více rozšířeno, jako např. nedostatečná vymahatelnost takových práv.

⁶⁵⁾ Jednalo se o sérii rozhodnutí ohledně GTS Novera. Za všechny lze zmínit např. rozhodnutí předsedy ÚPV sp. zn. O-422581 ze dne 20. 7. 2007.

⁶⁶⁾ Bylo by lze dokonce vyslovit domněnku, že v tomto případě by existovala možnost zapsat i shodnou slovní individuální ochrannou známku.

⁶⁷⁾ V takovém případě by se mohla nabízet otázka, zda by dané sdružení mohlo zapsanou známku např. převést, nebo k ní udělit licenci. S ohledem na výše uvedené lze vyslovit domněnku, že nikoli.

ustanovení stejného předpisu. Tuto otázku je proto třeba řešit výkladem. Použitím jazykového výkladu seznáme, že pojem „označení užívané v obchodním styku“ v § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb. je vymezením kategorie, do níž obchodní jméno bude jistě spadat, neboť splňuje veškeré definiční znaky. Ovšem kategorií je rovněž „starší právo z jiného průmyslového vlastnictví“, obsažené v § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb., do něhož dle předchozího výkladu obchodní jméno rovněž spadá. Jazykový výklad tedy rozuzlení této otázky nepřináší. Proto je třeba postupovat podle dalších metod. Podle systematického výkladu bychom mohli vznést dotaz, zda se práva nelze domoci na základě jiného předpisu. ObchZ však žádnou ochranu proti přihlášce ochranné známky neposkytuje a zák. č. 221/2006 Sb. se dokonce kvůli odlišnosti účelu na obchodní jméno vůbec nevztahuje.⁶⁸⁾ Ochranu však opět poskytují jiná ustanovení § 7 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb. Užitím historického výkladu opět nebudeme úspěšní, neboť důvodová zpráva obsahuje k dané problematice jen velice obecné pojednání.⁶⁹⁾ Logickým výkladem můžeme rozvést závěry systematické metody, konkrétně použitím důkazu *a contrario*. Je-li totiž shodná problematika řešena jinými ustanoveními, není další ochrana nutná. Konečně teleologický výklad skýtá teleologickou redukci. Účelem úpravy jistě bude, aby byla chráněna starší průmyslová práva proti zásahu ochrannou známkou. V § 7 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb. jsou v příslušných písmenech v podstatě vypsána práva duševního vlastnictví, která se mohou dostat do kolize s přihláškou ochranné známky. V situaci, kdy dvě ustanovení budou chránit stejný předmět, se můžeme vystavovat nebezpečí nejednotnosti rozhodovací praxe, což nemusí být zcela účelné. Proto je vhodné obchodní jméno z některého ustanovení vyjmout. Jazykovým výkladem jsme dospěli k závěru, že obchodní jméno spadá do obou kategorií, zatímco v § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb. je tato situace mnohem zřetelnější, v případě § 7 odst. 1 písm. j) zák. č. 441/2003 Sb. lze případné vyjmutí obchodního jména z ochrany považovat vzhledem k většímu počtu chráněných institutů za poněkud méně „bolestivé“. Je tedy možno konstatovat, že daný rozpor je překonatelný, proto se lze v případném sporu přiklonit na stranu praxe častěji užívané, tedy překvalifikování námitky na § 7 odst. 1 písm. g) zák. č. 441/2003 Sb.

⁶⁸⁾ R. Hunjan Koblihová přitom poukazuje na problémy s věcnou a místní příslušností soudu a na nejasnost rozsahu a druhu nároků poškozených. Proto dokonce navrhuje vymezení pojmu průmyslové vlastnictví v zák. č. 221/2006 Sb., dále zrušit § 12 ObchZ a do jeho §§ 8-11 vložit odkaz na zák. č. 221/2006 Sb.. Pak by bylo ještě zapotřebí zrušit § 9 odst. 3 písm. n) OSŘ. Srov. HUNJAN KOBLIHOVÁ, R.: Úvaha k pojmu obchodní firma z hlediska zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. *Průmyslové vlastnictví*. 2010, Vol. 20, n. 2, str. 46.

⁶⁹⁾ Srov. vládní návrh zákona o ochranných známkách /sněmovní tisk 288/, Poslanecká sněmovna 2003, IV. volební období.